

[A. C. Normann.]

„Opståede tendenser til inflation må modarbejdes ved, at nationalbanken begrænser kreditgivningen, og ved at staten inddrager købekraft med det formål at skabe balance mellem produktion og forbrug.“

Der findes ikke så meget som skyggen af dette ansvarlige programpunkt i det fællesprogram, der nu skal anvendes indtil valg-dagen. De to programmer kan jo ikke begge opfyldes. Jeg forstår så, at det nærmest er det konservative program, der skal gælde, og det bekræftede det ærede medlem hr. Erik Eriksen jo indirekte lige før, da han forsvarede den pengeudpumpning, man gør sig til talsmand for i skarp modstrid med det uddrag af venstres program, jeg lige har anført. Jeg tror, man må sige, at alle, der er fortrolige med det atlas, som viser de traditionelle partigrænser, ingen tvivl har om, at det er det konservative folkeparti, der har været det ledende under skabelsen af det nye program. Dette ses for venstres vedkommende af den kursændring til højre, jeg har påvist med en overflod af eksempler, eksempler på, at skattepolitikken, besparel-sespolitikken og erhvervspolitikken alle systematisk går ind for lettelse til de i forvejen velbjærgede grupper af befolkningen og forøger byrden for dem, der ejer og tjener mindst, eller dem, som driver de mindste virksomheder.

Medens de konservative altså har ledet samarbejdet på disse områder, har venstre betalt, betalt kongeligt, med sin sociale indstilling og sin hidtil ellers aldrig helt afskrevne interesse for de mange selvstæn-dige mindre virksomheders beståen i by og på land. Men denne nye tilstand, det andet liberale venstrepartis vandring bort fra midten og ud mod den ene yderfløj, skaber jo samtidig bedre plads for det radikale venstre som det økonomiske centrumsparti her i landet.

Nu havde det været rimeligt, om venstre dog i én henseende havde fastholdt sin gamle erhvervs politik over for de kon-servative — jeg ved ikke, om jeg kan sige i kampen mod de konservative om, hvis politik der skal have prioritet. Jeg tænker på den forandring, der er sket med partiets politik på landbrugsområdet. Forandringen her begyndte med, at partiet gik imod

Marshallånen til forbedring af avlsbyg-ningerne i landbruget. Partiet ville ikke være med til at udlåne 25 mill. kr. gennem driftslåneforeningerne, til trods for at skatte-yderne ikke har tab på disse lån. Nu har regeringen gennemført lånene og sat det beløb, den enkelte kan låne til driftsmidler, op fra 2 500 kr. til 5 000 kr. og til anskaf-else af traktor med tilbehør endog til 10 000 kr. Dette er til fordel for det mindre landbrug, men venstre gik imod. Heller ikke loven om arbejderboliger, til hvilke der kan ydes 24 500 kr. i lån, og i kraft af hvilke det billigste boligbyggeri, vi kender, foregår, ville venstre længere være med til. Også denne lov er jo fortrinsvis til fordel for de mindrebemidlede.

Det var karakteristisk, at partiet endog for nylig stemte imod et så ringe beløb som 200 000 kr. til landbrugskursus. Man sagde, at det kunne de unge på landet godt selv klare. Det er nok også rigtigt, men landbruget er jo med til at betale al den undervisning, der er til rådighed for by-ungdommen, og hvis hensigten er at stile henimod, at uddannelsen ikke længere skal være fri her i landet, så er det et stort kulturelt tilbageskridt. Nu mangler der kun, at venstre i konsekvens af sit nye programs krav om ophør af alle lån til erhvervs livet også skal følge de konservative i deres modstand mod udstykningens fort-sættelse. Så er venstres sidste rest af hen-syntagen til det mindre landbrug borte og omklædningen tilendebragt.

Der var ellers indtil de sidste år et vist fællesskab mellem de to liberale partier i deres landbrugspolitik. Begge havde de et betydeligt tilhold i landbrugskredse, i andelskredse og i højskolekredse og kunne ofte følges ad et langt stykke. Nu bliver afstanden mellem os også større på denne måde. Det må den blive, når venstres nye politik i et og alt vender sig mod det mindre landbrug: en ejendomsskattelettelse til de større landbrug og samtidig en stor lettelse i de velstillede indkomstskatter, større skatter eller sociale byrder på de små brugsejere, dårligere lånemuligheder for de små brug, højere renter for de små brug og en forbrugs- og omkostningsfor-øgende politik, der vil ramme landbruget og især det mindre landbrug meget hårdt. Landbruget har jo ikke som visse andre